

No. 4. }

April 1885.

{ Ilte Aargang.

Daabs - Salme.

(Oversat af M. W. Landstad.)

Mel. Jesus, alt mit Haab og Trøst.

Kjære Barn, hvor stor er dog
 Naaden, som dig Gud har givet!
 Faderen dig til sig tog,
 Og i Sønnen har du Livet,
 Naaden fik du til et Pant,
 Alt Guds Naades Ord er sandt.

Menjet saa i Daabens Na,
 Ofret Gud i Barndoms Alder,
 Kan du herlig smykket faa,
 Naar dig Gud til Bryllups kalder;
 Kjøbets Sands skal vorde slutt,
 Kristus ind i Hjertet lutt.

Tænt da nu paa denne Pagt,
 Alt imens du Ande drager,
 Bliv hos Herren, vær paa Pagt,
 At din Krone Jugen tager!
 Den, af Gud er kaaret saa,
 Skal og Herrens Veie gaa.

Lidlig nu dig selv paamind,
 Hvad i Daaben du affiger!
 Lad ei Djævelen trænge ind
 Med sin faldte List og Smiger!
 Vær i Jesu Kristo stærk
 Mod al Synd og Satans Værk!

Vor i Herrens Frygt, bliv stor,
 Og bliv til Forældres Glæde!
 Daabens Naade, Herrens Ord
 Følge dig, hvor du skal træde,
 Være dig evindeligt
 Retteknor til Himmerig!

Benj. Schmolck.

Er du mørkræd?

Lille Gustav og hans Moder sad en mørk Vinteraften sammen i Dagligstuen. Lampen paa det runde Bord var endnu ikke tændt, men Flden, som knitrede muntert i Ræffelovnen, lyste saa klart, at den lille Gut tydelig kunde se sin Moders venlige Ansigt, medens hun talte med ham.

Moderen havde Dagen i Forveien vriffet sin Fod og kunde ikke forlade sin Plads, og Gustav havde sagt, at han skulde udrette hendes Vrinder og være hendes paapasselige Sygevogter, saalænge til hun igjen kunde gaa om i Huset. De havde siddet og talt sammen hele Aftenen om en stor Stolefest, som den følgende Dag skulde holdes for Byens fattige Børn.

"Nu, min lille Gustav," sagde hans Moder, da Pigen var inde og tændte Lampen, "nu faar jeg ikke sidde ledig længere. Løb op Trappen og hent min Sfyurv; den staar paa Bordet i Soveværelset."

"Ja strax," svarede Gutten, reiste sig fra den lille Skammel og sprang afsted for at udrette sit Vrinde.

I Gangen var der Lys, og Gustav gik hurtigt igjennem den. Men Trappen! Det var noget Andet. De øverste Trappetrin vare ganske mørke, og der saa saa uhyggeligt ud. Gustav blev staaende paa Matten nedenfor Trappen og saa betænkkelig oppefter den. "Jeg kan ikke tro, at Mama behøver sin Sfyurv nu netop," sagde han til sig selv. "Jeg har ikke lyst til at gaa opover den mørke stygge Trappen."

Han gik alligevel langsomt og forsigtig et Par Trin op, men standsede igjen. Han syntes, han hørte Noget pusle lidt høiere oppe. Han vidste ikke, at det var den gamle graa Kat, som løb foran ham. Han anstrenge sine Øine for at kunne se, hvad det var, medens han stod og holdt sig fast i Rækværket. Men det var saa kulmørkt i Trappen, at han ikke kunde skjelne Noget. I det Samme kom der et Bindstød gjennem et Bindu ovenpaa, som gjorde, at en Dør — netop Døren til Soveværelset — stoges igjen med et stærkt Smæld.

Gustav, som rigtig var en liden Staffar, hoppede høit, slog Hænderne sammen og løb i sin Forstrækkelse saa fort, han kunde, nedover Trappen til den Plads, hvor han før stod paa Matten.

"Gustav," raabte hans Moder, som gjennem den halvaabne Dør hørte, at han kom ned Trappen, "Gustav — skynd dig, har du Sfyurven?" Gustav gik langsomt og med slæbende Skridt ind gjennem Gangen; han skammede sig over at have været en saadan daarlig Vrindsvend.

"Naa?" sagde hans Moder, da han viste sig i Døren. Men Gustav gik ikke længere; han blev staaende ved Døren og fingrede paa Laasen, mens han med den anden Haand gned sig i Øinene.

"Hvorfor svarer du ikke, Gutten min?" spurgte Moderen forundret. "Kunde du ikke finde Kurven?"

"Det var saa mørkt," mumlede han i en mistroelig Tone; "det var aldeles kulmørkt i Trappen."

"Naa, for en liden Staffar!" raabte Moderen smilende. "Du var da vel ikke mørkræd? Da er jeg lunge for, at du ikke duer til Soldat."

Men Gustav rørte sig ikke af Flekken; han stod ganske stille og modløs ved Døren.

"Mit kjære Barn," sagde hans Moder, efter at hun havde siddet taus en Stund, "jeg maa have min Sfyurv for at kunne blive færdig med en Kjøle til en liden blind Pige. Hun skal have den til Festen imorgen, og, hvis hun ikke faar sin Dragt til rette Tid, kan hun ikke være med, saa at hvis du ikke vil gaa efter Sfyurven, saa jeg kan begynde strax, faar du heller ikke blive med til Festen, for det vilde da blive din Skyld, om den blinde Marie maatte være derfra."

Gustav blev tvivlraadig, da han hørte dette. Han kjendte den staffars blinde Marie meget godt, og han havde ofte hørt om hendes, naar han havde seet, hvordan hun famlede sig frem langs Gaderne i Byen og ikke var i Stand til at være med i de andre Børns Lege.

"Kan Johanne faa Lov til at følge mig med et Lys?" spurgte han nølende.

"Lov, Gustav," svarede Moderen, "nu faar du enten springe efter Kurven strax — eller, hvis du ikke gjør det, have Skyld for, at du er med i at hindre den blinde Marie fra at være med paa Festen. Hvad vil du?"

Gustav svarede ikke, men gik ud i Gangen igjen og blev staaende paa Matten. Her stod han nogle Minuter, ubestemt om, hvad han skulde gjøre, sunkede dybt, naar han tænkte paa den stakkars Marie, men endda dybere, naar han saa op i den mørke Trappe. Døren til Barnekammeret ovenpaa stod aaben, og han kunde høre Barnepigens synge hans lille Søster i Sovn. Denne Lyd gav ham Mod.

"Jeg vil ikke være saadan en ræd Stakkar," sagde han til sig selv og gik rasht op Trappen. Han tog to Trin ad Gangen og standsede ikke en eneste Gang for at se sig tilbage, heller ikke saa han et Dieblik borti de mørke Kroge paa Loftet. Nei, lige mod Sovværelset gik han, samlede sig frem til Bordet, greb Sjukurven, som stod der, vendte saa om og skyndte sig nedover den mørke Trappe med sit Bytte. Intet Forsærdeligt hændte ham paa Veien, og han kom ind i Stuen med et meget fornøiet Ansigt.

"Se, der er du jo ganske velbeholden, Gustav!" sagde hans Moder med et Smil, da den lille Gut kom ind og satte Sjukurven paa Bordet ved Siden af hende. "Og noget forstrækkeligt Spøgelse kom vel ikke efter dig for at nappe dig?"

Gustav saa forlegen ud. Han forstod, at hans Moder gjorde Nar af ham. "Hvad er Spøgelse for Noget?" spurgte han om en Stund.

"Ja, det ved jeg rigtignok ikke," svarede Moderen, "for jeg har aldrig seet noget Saadant. Men, naar Smaagutter ere rædde for at gaa op en Trappe i Mørket, saa tænke de vel, at der er Noget deroppe, som kan skræmme dem, og det kalder jeg Spøgelse."

"Der var Jngenting deroppe i Aften, Mama, for jeg gik op og ned hele Veien

ganske alene," sagde Gustav med en vis Selvsjælelse.

"Nei, der var ganske vist Jngenting, Gutten min," svarede Moderen. "Trappen er ganske ligedan i Mørket som ved Dagens Lys, bare med den Forffjel, at du da ikke kan se den. Men du overvaandt din taabelige Frygt i Aften, og det er jeg meget glad over."

Gustav syntes, at det nok lønede Umagen at gaa op Trappen i Mørket, da han saa, hvor det fornøiede Moderen, og han vovede at gaa op endnu en Gang for at bede Barnepigens om lidt sort Silke, som ikke fandtes i Sjukurven.

Moderen trængte ikke netop til Silken; men hun fik Gustav til at udrette dette Verinde, for at han rigtig kunde vise, at han ikke længere var mørkræd.

Da han kom tilbage for anden Gang, sagde hans Moder, at han som Belønning for sit Mod selv skulde faa bringe Kjølen til den lille Marie den næste Dag.

Dagen efter gik Gustav med glad bankende Hjerter afsted til Hytten, hvor den lille blinde Marie boede, og forærede hende den lovede nye Dragt. Marie blev meget glad og taknemmelig og allermest, da Gustav tog hende ved Haanden og ledede hende opover Gaden; thi hun havde netop frygtet for, at, hvis hun skulde komme til at gaa alene, vilde hun vanskeligt finde frem til Skolehuset i rette Tid.

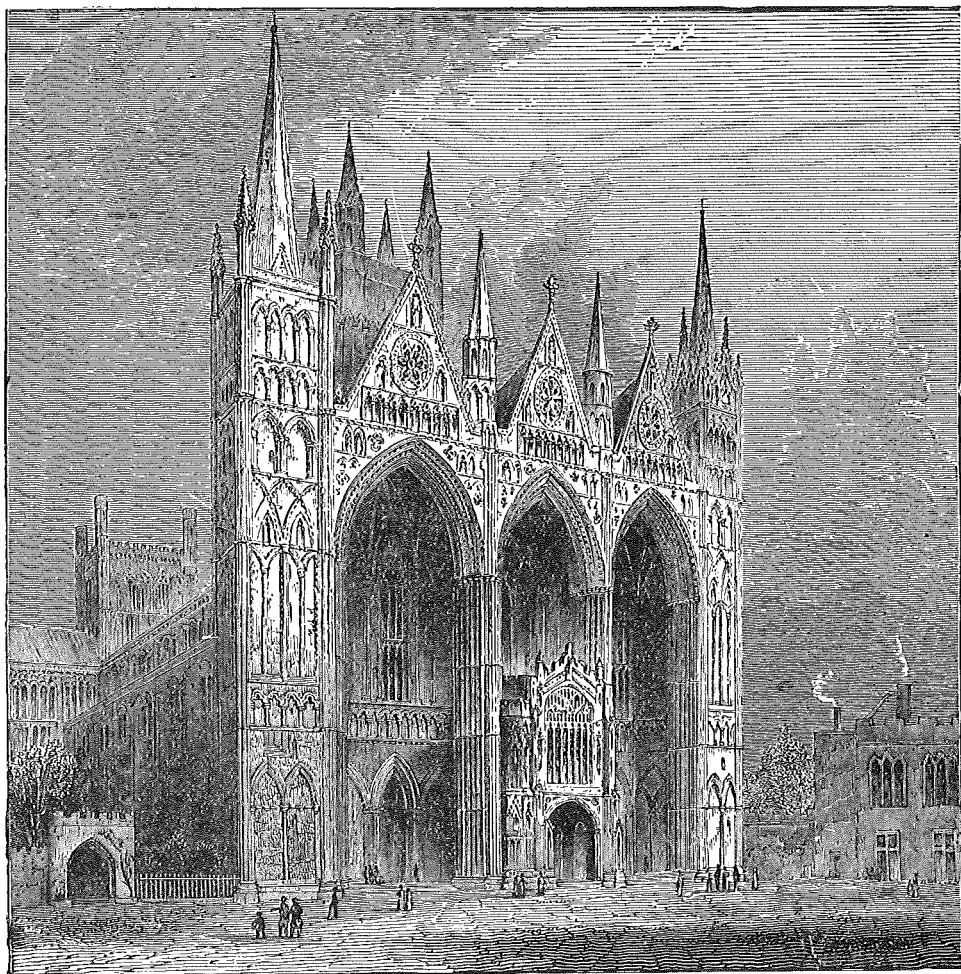
Nu derimod gik begge Børnene Haand i Haand rasht derhen, og Gustav syntes, det var en hel Fornøielse at hjælpe lille Marie, saa at hun undveg alle løse Stene og Bandytter, som hun selv med sine blinde Fødder ikke kunde se.

Den lille Gut havde tidlig lært af sin Moder at være venlig og kjærlig mod de Fattige og hjælpe dem, der ikke vare saa lykkelige som han selv.

I Begyndelsen skyndte de sig stiltiende afsted; men snart begyndte Gustav at snakke. De gik forbi en hel Flok Børn, som lo muntert paa den anden Side af Veien og

(Fortsættelse paa Side 30.)

Den gamle prægtige Kathedralkirke i Petersborough, England.

Paaske-Salme.

Mel. Et Barn er født i Bethlehem.
 Opstanden er den Herre Krist,
 Den Herre Krist,
 Og det er baade sandt og vist!
 Hallelujah, Hallelujah.

Al Verden rundt i hver en Braa,
 I hver en Braa,
 Vi ville Glædens Harper slaa.
 Hallelujah, Hallelujah.

Som han opstod, skal vi opstaa,
 Skal vi opstaa,
 Det er fuldgodt at vente paa!
 Hallelujah, Hallelujah.

Paaske-Lovsang.

Mel. "O sanctissima".
 (Jensens Sangbog No 55.)

O du herlige, o du salige
 Livet bringende Paaskestid!
 Dødens Fryst' er bundet,
 Livet er os vundet.
 Fryd dig, fryd dig, o Kristenhed!

O du herlige, o du salige
 Frelsebringende Paaskestid!
 Synd og Død maa tie,
 Krist vi os indvie.
 Fryd dig, fryd dig, o Kristenhed!

Jesu sørgende Moder.

Under Korset stod med Smerte,
 Stod med gjennemboret Hjerter
 I sin Moder dødningsbleg.
 Solen forned, da han daaned,
 Sorte Hjertet ham forhaaned,
 Pine hans var dem en Leg.

Kirken med sit Moderhjerter
 Kjender bedst Marias Smerte
 Under Kors og Verdens Spot.
 Men Ens Døb for Alles Vrøpde
 Galden nu dog kan forsøbe,
 Alting gjorde Jesus godt.

Brist da aldrig, Moderhjerter!
 Drufne kan du al din Smerte
 I din Frelsers Kjærlighed.
 Hvad end Børnene maa lide,
 Guds Enbaarne ved din Side
 Lyser over dem sin Fred.

Freden til sin Moders Hjerter
 Jesus vandt ved Dødens Smerte,
 Den er Kirkens Stæt og Pris;
 For den Fred hans Kjemper stride,
 Med den Fred hans Vidner lide,
 Gaa med den til Paradis.

talte ivrigt om Festen, Sengen, Billederne og ikke mindst om Kaffeen og Ragerne, som denne Dag skulde vante i Skolehuset, og Gustav pegte paa dem og sagde: "Se Marie, vi komme akkurat passe, ikke Halvdelen af Børnene ere komne endda."

Men Marie rystede bedrøvet paa Hovedet. Gustav havde i sin Fjer glemmt, at hun var blind og ikke kunde se Noget af alt det Bakre, som han glædede sig saa til.

"Marie," spurgte han deltagende, "kan du aldrig se Noget?"

"Nei aldrig," svarede hun, og Læarene vilde frem i hendes fordunklede Zine. "Jeg er altid i Mørket; men," foiede hun til med et lykkeligt Smil, "jeg er nu saa vant til det, at jeg ikke tænker paa det".

"Altid i Mørket," gjentog Gustav sagte for sig, og han maatte tænke paa, hvorledes han havde været tilmode Aftenen i Forveien. "Marie, er du ikke bange somme-tider?"

Ved dette Spørsmaal begyndte den lille Pige at le. "Bange," sagde hun muntert, "hvad skulde jeg være bange for?"

"For at være i Mørket naturligtvis," svarede Gustav, lidt slau over, at Marie lo af ham.

Maries Ansigt blev strax alvorligt. "Jeg behøver ikke at være bange, Gustav," sagde hun, "for Gud passer paa mig. Om det er mørkt for mig, er det jo altid lyst for Gud. Bibelen siger det."

Gustav sagde ikke mere, for de vare nu ved Porten til Skolehuset. Men han glemte ikke lille Marias Ord: Om det er mørkt for mig, er det jo altid lyst for Gud. Og han besluttede herefter aldrig mere at være bange i Mørket.

"Mama," raabte han og sprang glad ind i Stuen, da han om Aftenen kom hjem; "det har været en morjom Dag! Og jeg gav Marie Kjolen og jeg ledede hende hele Veien til Skolen."

"Staffars Marie," sagde Moderen, "jeg frygter for, at hun ikke kunde have stor Fornøielse".

"Jo, Mama, det tror jeg, hun havde. Hun saa saa lykkelig ud hele Tiden, og hun

fortalte mig, at hun ikke var det mindste bange i Mørke."

"Og sagde hun, hvorfor hun ikke var bange i Mørke, Gustav?"

"Ja, Mama, hun sagde, at Gud passede paa hende, og at han kunde se hende ligesaa vel i Mørket som ved Dagens Lys, og at Bibelen siger, at det er saa."

"Deri har hun ganske Ret," svarede Moderen. "Tag Bibelen hid, saa skal jeg vise dig det Vers, som jeg tænker, hun mente."

Gustav bar Bibelen hen til sin Moder, og hun slog op den 139te Salme og læste de Ord:

"Mørkhed er og ikke mørk hos dig, og Natten maa lyse som Dagen, Mørket er som Lyset."

Troesensfold.

En troende gammel Negerkvinde paa en af Vestindiens Dier var nedsunken i stor Fattigdom. Tiderne vare trange, og nogen Fortjeneste var vanskelig at opdrive. Og selv om Arbeidet var forhaanden, var hendes Helbred saa nedbrudt, at hun som oftest manglede Kræfter til at udføre det. Hvad der imidlertid mest bekymrede hende i denne Nød, var, at hendes Sto vare saa daarlige, at hun ikke kunde komme til Kirken uden at blive vaad paa Fødderne, hvilket altid havde en meget skadelig Indflydelse paa hendes svage Legeme. Hun var nemlig En, som kunde sige i Sandhed: "Min Sjæl begjærer og længes ogsaa at komme til Herrens Forgaard," og, naar Søndagen kom, og Veiret var regnsfuldt, og hun ikke kunde komme til Guds Hus, da sank hendes Mod, og hun græd ofte bittert. Men en Dag saa man den Gamle komme til Kirke i et Par nye Sto, og, da hun spurgtes om, hvorledes hun havde faaet dem, fortalte hun Følgende:

"En Aften, da denne Mangel paa Sto atter gjorde mig saa sorgfuld og bekymret, tænkte jeg: Min velsignede Jesus siger:

Beder, og I skulle faa, og saa tænkte jeg, at da kunde jeg jo ogsaa bede Ham om en saadan Ting. Jeg tog da mine gamle Sto, faldt paa Knæ og sagde: Herre Jesus, se paa mine gamle daarlige Sto. Jeg kan ikke gaa til dit Hus imorgen, og det vilde jeg saa gjerne. Hjælp mig, Herre Jesus! Da jeg havde bedet saaledes, blev jeg ganske let om Hjertet. Jeg vidste, at det var nok, naar jeg viste mine Sto frem for Jesus. Ikke længe efter bankede det paa Døren. "Hvem er der?" spurgte jeg. "Det er mig," svarede Hr. D.s lille Gut; "jeg skalde give Dem denne Pakke fra Fa'r". Da Gutten var gaaet, aabnede jeg Pakken, og deri laa disse nye Sto. O, hvor glad jeg blev! Jeg vidste, at den Herre Jesus havde sendt mig dem. Al, hvor Han er god."

Hvilken Lykke ligger der ikke i dette Troesensfold. Men hvor sjældent er det ikke, selv blandt Guds Børn, at finde denne barnlige, tillidsfulde Omgang med Herren. Ja, saa sjældent er det, at vi næsten blive forundrede, naar vi høre om Noget, der ret paa Barnevis omgaaes Gud. Vi blive ikke forundrede, naar et Barn med Alt, Smaat og Stort, løber til sin Moder for hos hende at faa Hjælp og Trøst; det er ganske naturligt, som det skal være, synes man. Men det er endnu mere, som det bør være, at et Guds Barn gaar med Alt til sin himmelske Fader. Og jo ensfoldigere, jo mere barnligt og tillidsfuldt du omgaaes med Ham, og af Ham udbeder dig Alt, det Lille og Ubetydelige ligesaa vel som det Store, det Legentlige som det Mandelige — desto bedre. Jo mere Fred og Hvile skal du faa erfare i din Sjæl, og jo mere overflodigt skal ogsaa Herren udgyde over dig sin Naades Rigdomme.

Troesvisshed.

Da Agnes Morris, en gammel troende Negerkvinde, solte, at Døden nærmede sig, lod hun en Missionær kalde. Da denne kom, sagde hun: "Taf, at De vilde komme. Min Tunge kan ikke udtale, hvad Jesus har

gjort for mig. Han er altid hos mig og hufvæler mig."

Paa Missionærens Spørgsmaal, om hun var vis paa at komme til Himmelen, sagde hun: "Ja, jeg er forvisset derom. Jeg ser Veien klar for mig." Med Bliffet vendt opad og et saligt Smil forsatte hun: "Om Jesus kommer i denne Stund for at hente mig, er jeg færdig."

Idet hun løstede sine magre Hænder mod Himmelen, sagde hun: "O, hvilken Herlighed, hvilken Herlighed!" Da hendes Datter, som stod ved Siden af hende, græd, sagde hun: "Græd ikke! Følg Jesus! Han vil have Dmsorg for dig." Derpaa vendte hun sig til Missionæren og sagde: "Madsa, vis hende Veien!"

Rigetil sit sidste Aandedræt vedblev hun at prise Gud. Og saa gif hun med Jubel gjennem den mørke Dal, der for Mange er saa rædselsfuld. Ved Troen paa Ham, der har overvundet Døden, var hendes Hjerte fuldt af Glæde og Frimodighed.

Guds Ords Kraft til af Kristi Fiender at slabe Benner.

En ung, lærd Brahmin i en af Indiens nordlige Byer havde sat sig for af hele sin Magt at imodstaa Missionærernes Prædiken. Han var en ivrig Tilhænger af sine Fædres Religion, forte en sædelig Vandel og var udrustet med store Forstandens Gaver. Overalt, hvor han kunde, angreb han Evangeliets Forkyndere og stred ogsaa med dem i deres Hjem. Han var opfyldt af det bitreste Had mod Kristendommen og besluttede ikke at lade noget Middel usforsøgt for at hindre dens Udbredelse og at bringe dens Talsmænd til Taushed. Men til sin store Uergrelse blev han stadig overbevist af dem. Tilslidst fastede han en Plan, som han tænkte sikkert maatte lykkes. Han skalde læse Bibelen fra Begyndelsen til Enden og med Nøiagtighed optegne dens Modsigelser og Mangler. Der-

efter skulde han offentliggjøre Resultaterne af sin Forskning og saaledes vinde en fuld-
stændig Seier, tænkte han. Men det blev
ham haardt at stampe mod Braadden. I det
han læste, grebes han af den Tanke: "Har
jeg da ogsaa virkelig Retten paa min Side?"
Det vilde han ærligt undersøge. Han vilde
vide Sandheden. Og jo mere han læste,
desto mere usikker blev han i den Sag, han
havde foresat sig at forfølge. Til sidst gif
det fulde Lys op for hans Sjels Dø.
"Nei," sagde han, "jeg har ikke Ret. Jeg
kan ikke overvinde Bogen. Bogen har over-
vundet mig."

Denne unge Mand er nu en virksom
Forkynder af det Evangelium, han før stod
imod.

G a a d e.

(Jubsendt.)

1. 2 3. 4.

Mit Første ei paa Sp man har,
Men langes dog som oftest efter;
Naar man det ser, man bliver rar,
Og Glæde rører Manges Hjertes.

5. 6. 2. 7.

Mit Andet man i Hus og Hytte
Kan finde, — mon du har det ikke?
Det bruges, naar man Ting vil flytte
Ira Støv og næsevise Blifke.

8. 2. 1. 9. 10. 11.

Mit Tredie man hos Nigmand ser,
Ejkont Andre ogsaa det kan ha';
Man ser det, græder eller ler,
Beundrer eller dadler bra'.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 2. 7. 5. 8. 2. 1. 9. 10. 11.

Mit Hele med det Tredie er
I Slægt, det er af samme Stamme;
Det eies kan af Baal og Per,
Det rojes eller bli'r tilfamme.

O. C. O. H.

Opløsning

paa Gaaden i No. 2:

Ken, Ged, Reg, Gren, Dreg.

Opløsning paa Regneopgaven i No. 2:

Frants var 60 Aar, hans Søn 40 Aar og
hans Sønnesøn 10 Aar gammel.

Dege rigtig opløste af G. B., New-
burg, Minn.; A. D. B., La Crosse, Wis.;
B. M. B., Albert Lea, Minn.; D. D. J.,
Davenport, Dac.; A. A. H., Utica, Wis.;
E. S. G., Sacred Heart, Minn.; S. L.,
Rothsay, Minn.; T. R. H. og J. P. K.,
Wilmington, Minn.; K. K. H., New House,
Minn.; T. K. T., Watson, Minn.; M. G.
S., Glynbon, Minn.; C. B. K., Martell,
Wis.; J. D. A. og E. L. S., Zumbrota,
Minn.; G. E. S., Georgeville, Minn.; T.
C. J., Roland, Iowa; R. D. B., Fogstad,
Dacota.

Gaaden desuden rigtig opløst af J. G.
H., Bratsberg, Minn.; K. A., Manitowoc,
Wis.; C. B. og K. K., Lanesboro, Minn.;
M. B. og A. B., Hays, Minn.; J. D. H.,
Zumbrota, Minn.; N. S., Dallas, Wis.;
H. N. H., Blair, Wis.; J. C. A., Washing-
ton Prairie, Iowa; R. N. D., Caton, Wis.;
X., Half Way, Wis.; J. E. W., Grand
Fork, Dacota.

Regneopgaven desuden rigtig løst af
D. G. K., Beaver Creek, Minn.; A. D. S.,
Svenoda, Minn.; J. A., Mayville, Dac.;
M. B. W., La Crosse, Wis.; A. T. D.,
Northwood, Iowa; J. C. M., Arcadia, Wis.;
T. S. S., Hanson, Minn.; M. M., Wau-
paca, Wis.; S. L. H., Eau Claire, Wis.;
C. B., Lanesboro, Minn.; J. J. F., Winne-
bago Co., Iowa; D. H. H., Houston, Minn.;
P. D. H., Woodville, Iowa; A. C. N.,
Stevenstown, Wis.; T. P. H., Hector, Minn.;
S. S. H., Norway Lake, Minn.; J. H. T.,
Wild Rice, Minn.; D. C. E., Strand, Minn.;
P. G. D., Woodside, Wis.; G. D. S.,
Rapidan, Minn.; G. M., Bloomingdale,
Wis.; D. D. S., Sand Creek, Wis.; M. D.,
Morris, Minn.

Entered at the post office La Crosse,
Wis., as second-class matter.

"Fædel, og Smigr,"s Trykkeri, La Crosse, Wis.